

var Tale om, netop var et Spørgsmaal, der var forhandlet med Magterne, og hvor der var Anledning og Opfordring for det daværende Ministerium til at sætte dem i Rundskaab om Situationen. Det ærede Medlem vil erkjende, at dette er en overordentlig væsentlig, ja afgjørende Forskjel; den Gang var det en ligefrem Fornødenhed for Ministeriet at klargjøre Stillingen, idet Spørgsmaalet og Situationen var Gjenstand for Forhandling med Magterne, men ligesaa rigtigt som det kunde være, ligesaa overflødigt vilde det være, og ligesaa skadeligt kunde det være, om et lille Land vilde komme ind paa at forklare sine indre Anliggender især for Nogen, som ikke vilde bryde sig derom. Udenrigsministeren kunde ikke udsætte sig for, at man vilde svare: det er Noget, vi ikke kan skjænte vor Opmærksomhed; kan De bare slippe ud af det, saa sig vi: Lykke paa Rejse! Der næst tør jeg ogsaa paastaa, at Situationen derved var en helt anden, at der var draget flere bestemte Spørgsmaal frem ved Traktaten, hvorom man fra nogle Sider mente, at man til yderligere Sikkerhed skulde optage Bestemmelser, som man fandt, at der fandtes, medens det paa den anden Side var dokumenteret, at man var fuldstændig enig i Traktaten, saa at det var paavijeligt, af hvilken Betskaffen Oppositionen dengang var. Jeg tror, at det dengang faldt Bluhme meget let at fremstille dette, og at det var ham kjært at gjøre det; men jeg tror, at vil man drage en Sammenligning, vilde det falde betydelig vanskeligere nu at paavise, hvad egentlig den nuværende Oppositions Mening er.

Solstein: Med Hensyn til, hvad den ærede Minister bemærkede, maa det dog være mig tilladt at udtale, at jeg, da den forrige Korsfuld, saavidt jeg veed, har fungeret baade hos den italienske Regjering og i Vatikanet, ikke kan se, hvorfor det samme Forhold ikke skulde kunne finde Sted, naar den nuværende Gesandt tillige bliver ansat som Konsul. Ministeren sagde, at det ikke vilde være umuligt i og for sig, men det vilde hindre hans Virksomhed. Derimod maa jeg tillade mig at bemærke, at Konsulens Virksomhed med Hensyn til at staae saadanne Tilfælde, som anført, til at komme i Vatikanet, er en aldeles formel Virksomhed, som omtrent ingen Betydning har. Jeg maa ogsaa med Hensyn til en anden lille Bemærkning, som den ærede Minister gjorde ligeoverfor mig, gjøre en Modbemærkning eller en Berigtigelse, nemlig med Hensyn til den nuværende Gesandts Kapacitet. Jeg har udtrykkelig tilladt mig at fremhæve hans intellektuelle Begavelse og hans selvstændige Egenfremt samt hans anerkjendte personlige Etiske Evner. Jeg har udtrykkelig fremhævet dette, fordi jeg ikke vilde have, at der i det, jeg sagde, skulde kunne ses Noget, der kunde staae denne Mand eller nedsette ham i Thingets Dom. Det vilde

være uretfærdigt og ubegrundet. Derimod har jeg tilladt mig at bemærke, at den Maade, hvorpaa Posten blev besat, efter min Mening ikke var forsvarlig; thi dersom denne Mand skulde være anvendt i Diplomatiets, skulde han ikke være anvendt i denne Post. Den skulde nemlig, efter hvad der tidligere er paastaet, jo netop være en Post, hvor unge Folk skulde anbringes, fordi der i forskjellige Henseender er overordentlig Meget at lære netop i Rom. Men dette er forøvrigt et underordnet Moment, og jeg har kun bemærket dette, fordi jeg ikke vilde, at mine Ytringer om Gesandten i Rom skulde anses for nedsettende, da jeg er enig med Ministeren med Hensyn til denne Mand's Kvalifikationer. Derimod er jeg forøvrigt den høitærede Minister taknemmelig for den Maade, hvorpaa han har udtalt sig om det egentlig foreliggende Spørgsmaal, det Spørgsmaal, som har bestemt baade den ærede Minister og det ærede Medlem, som sidst talte, — i den sidste Del af hans Tale — nemlig Korrespondancen eller Cirkulæret til de udenlandske Gesandter om de indre Forhold, thi jeg hører, at den ærede Minister der er saa langt fra at fralægge sig, at der eksisterer et saadant Cirkulære, at jeg meget snarere af hans Ytringer ikke kan udlede Andet end, at et saadant Cirkulære virkelig eksisterer. Den høitærede Minister har ganske vist sagt, at han aldrig har indflyet paa den udenlandske Presse, som af mig paastaet, og ikke fremstillet Forholdene i et saadant Lys, som af mig nævnt, i Cirkulæret til Gesandterne. Sa det er meget muligt. Jeg har aldrig paastaet, at Udenrigsministeren ligefrem skulde have søgt at influere gennem den udenlandske Presse ved at paalægge sine Presseagenter saa eller saa. Det, jeg har bebrejdet Ministeren, er, at, da det var notorisk, at Agenterne i den udenlandske Presse stred paa en Landet og det danske Folk forhaanende og nedsettende Maade, han saa ikke søgte at forhindre det, sørgede for, at det hørte op og blev indbegaaet. Dette til Begrundelse af, at vi stryge en Del af Pressekontoen. Den ærede Minister har ikke modsagt det og kan ikke modsige det. Ligeledes har jeg ikke paastaet, at Ministeren i Cirkulære til Gesandterne har udtalt sig paa samme Maade som den udenlandske Presse; men jeg har kun tilladt mig at sige, at der vistnok eksisterede et Cirkulære om denne Sag, at et saadant Cirkulære burde eksistere, og at det burde have det Indhold, som jeg har forlangt, nemlig et for os distulperende Indhold, et Forsvar for det danske Folk og Folkethinget som en Følge af den Maade, hvorpaa Ministeren har stillet sig overfor Udlandets Presse; thi det er jo ganske klart, at Udlandets Presse har bagvasket os, og at navnlig de Blade, hvori Udenrigsministerens Agenter skrive, have bagvasket det danske Folkething og det danske Folkparti. Dette er utvivlsomt; den har talt om os